

Z obsahu:

**Chvála Božího
milosrdenství**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
5. února 2003
- strana 2 -

Naše naděje je v Pánu

Christof Gaspari
- strana 4 -

Růže v blátě

Sestřičky s krumpáčem
- strana 5 -

**Ježíš má přednost
před kariérou**

Mladý Turek apoštolem
- strana 6 -

**Poselství Jana Pavla II.
k XI. světovému dni
nemocných**

- strana 8 -

**Jen zásah Nejvyššího
může dát naději
na méně temnou
budoucnost**

- strana 9 -

**Vatikán „neposvětil“
Harryho Pottera**

- strana 10 -

**Proč nám Bůh dává tak
málo povolání?**

Biskup Andreas Laun
- strana 11 -

**Božský charakter
lidského svazku**

Z projevu Jana Pavla II.
k papežskému
soudnímu dvoru
- strana 12 -

Bůh nechce smrt ...

Kříž zhotovený ze střepin granátů

EDITORIAL

Čím více se noříme do nedávno započatého 21. století, tím více před námi houstnou mraky a tma obav z budoucnosti. Přitom se stále povážlivěji otrřasají lidské jistoty, na které se dosud tak spoléhalo. Různé nečekané a neúprosné události způsobují, že z někdejší náboženské poučky „Nevíme dne ani hodiny“ se stává stále zřetelnější životní zkušenost. Výsledek horečného úsilí, jak rozmnožit a zabezpečit pozemský blahobyť, se potýká s novými a novými problémy.

Mnoho překážek, na které bolestně narážíme, jsme si sami předem naházeli pod nohy. Ve své nenasytosti překračujeme hranice řádu věcí a to nemůže zůstat natrvalo bez následků. Ty hranice se týkají všeho stvoření, nás samých, druhých lidí i přírody. Nechceme si připustit, že každé potěšení založené na egoismu, které nechce brát ohled na sebe, na druhé, na přírodu, je nejen vratké, ale jednou dojde nutně k tomu, že se projeví dokonce jako nebezpečné.

Hrůzy, které můžeme vidět, nás upozorňují na jiné hrůzy, které se nám nestaví tak názorně před oči. Tak nás děsí hrozící válka a její možné nevinné oběti. Přitom válka proti těm nejnevinějším zuří kolem nás již několik desetiletí a vyžádá si ročně na 50 milionů lidských obětí. Není to nejkruťejší agrese a vrchol zbabělosti, vtrhnout do mateřského lůna, stvořeného k plození, a vyrvat od tamtud rozvíjející se lidský život? Nejsou to přímo zbraně hromadného ničení, co se vyrábí a rozdává už i dětem, aby se v zárodku usmrtil klíčící život? Přitom si kopeme vlastní hrob. Před nedávnem jsme se strašili populační explozí. Najednou musíme konstatovat, že vymíráme.

Egoismus nás činí slepými. Vyhlásili jsme boj terorismu. Pokládáme to za své svaté právo. Odkud se tento jev vzal? Kdo jej k tomu vyprovokoval? Je to zoufalá forma vzpoury proti bezmoci a přesile. Díváme se na ty, kteří stanuli proti nám, jakožto na nepřátele, kteří nás smrtelně ohrožují, a domníváme se, že máme právo proti nim vystoupit silou. Ale zcela stejným pohledem se na nás dívají oni. Náš rozmařilý život, který bezohledně vykořisťuje svět a ostatní lidi, je v jejich očích stejně zločinecký jako v našich očích jejich násilnictví. Pokládají za svou svatou povinnost s ním nekompromisně skoncovat. Jsou pro to ochotni a schopni obětovat dokonce daleko více než my. Je ještě vůbec možné se za této situace spolu domluvit, existuje vůbec nějaká společná řeč?

Pokračování na str. 5

Chvála Božího milosrdenství

V pokračování našich meditací nad texty liturgie chval se vracíme k úvaze nad žalmem, který už byl jednou předmětem našich úvah a je nejkratším žalmem Žaltáře. Je to žalm 116, který jsme právě vyslechli, druh malého hymnu, podobného střelné modlitbě, který se rozvíjí ve všeobecnou chválu Stvořitele. To, co se zde hlásá, je vyjádřeno dvěma základními slovy – láska a věrnost (srov. v. 2).

Těmito výrazy Žalmista ilustruje synteticky smlouvu mezi Bohem a Izraelem a zdůrazňuje přitom hluboký vztah věrnosti a důvěry, který panuje mezi Hospodinem a jeho lidem. Slyšíme zde ozvěnu slov, která prohlásil sám Bůh na Sinaji, když se předsta-

voval Mojžíšovi: *Hospodin, Pán, Bůh milosrdný a laskavý, váhavý k hněvu a svrchovaně laskavý a věrný* (Ex 34,6).

I přes svou krátkost a stručnost obsahuje žalm 116 srdce modlitby, která spočívá v setkání a v živém a osobním dialogu s Bohem. Tajemství božství se v této události odhaluje jako věrnost a láska.

Žalmista připouje zvláštní aspekt modlitby: zkušenost prosebníka má vyzařovat do světa a má se proměnit ve svědectví tomu, kdo nesdílí naši víru. Opravdu, otevírá se a horizont se rozšiřuje *ke všem lidem a ke všem národům* (srov. Ž 116,1), aby tvářil v tvář krásy a radosti víry i oni byli uchvázeni touhou poznávat, potkávat a chválit Boha.

Apoštolát chvály

V technizovaném světě, ohroženém potlačením posvátna, ve společnosti, která si oblíbila určitou soběstačnost, je svědectví prosebníka jako paprsek světla v temnotách.

První období může jen probudit zvědavost, pak může přivést hloubavou osobnost k otázce o smyslu modlitby a nakonec mů-

že probudit rostoucí touhu modlitbu zakusit. Proto modlitba není nikdy událost samotářská, nýbrž má tendenci rozšiřovat se a obsáhnout celý svět.

Chvála chvály

Doprovodíme nyní žalm 116 slovy velkého církevního Otce Východu svatého Efréma Syrského, který žil ve čtvrtém století. V jednom ze svých hymnů o víře, totiž čtrnáctém, vyjadřuje přání nikdy neustávat v Boží chvále, zapojit také „všechny ty, kteří chápou božskou pravdu“. Zde je jeho svědectví:

„Jak může, Pane, moje harfa ustát v tvé chvále? / Jak bych mohl svůj jazyk naučit nevěrností? / Tvoje láska mění v důvěru moje rozpaky, / ale moje vůle je ještě nevděčná. (9. sloka)

Je správné, že člověk poznává tvé božství, / je správné, aby nebeské bytosti chválily tvé lidství; / nebeské bytosti byly ohromeny, když viděly, jak jsi zničen, / a pozemské, když viděly, jak jsi vznešený.“ (10. sloka: *L'arpa dello Spirito*, Řím 1999 s. 26–28)

V jiném hymnu (Inni di Nisibi, 50) svatý Efrém potvrzuje tento úkol ustavičné chvály a vyjadřuje ho motivem lásky a božského soucitu s námi, právě jak to napovídá náš žalm:

„Pane, kéž má ústa přejdou od mlčení k tvé chvále. / Kéž naše ústa nejsou chudá na chválu, / naše rty nechť nejsou chudé v tom, jak tě vyznávají; / kéž tvá chvála se v nás rozezvučí! (2. sloka)

Neboť je to Pán, na něhož jsou naroubovány kořeny naší víry, / i když je daleko, přece je blízky vylitím lásky. / Kéž kořeny naší lásky jsou spojeny s ním, / kéž se na nás vylije plná míra jeho soucitu.“ (6. sloka: tamt. s. 77.80)

*Bolletino Vaticano 5. 2. 2003
překlad -lš-*

POHŘEB P. WERENFRIEDA VAN STRAATENA

Po slavnostním Requiem, které slavil v domě v Limburgu kardinál Dario Castrillon Hoyos 7. 2. 2003, prefekt Kongregace pro klérus, byly ostatky zesnulého premonstráta pohřbeny v úzkém kruhu rodiny premonstrátů v opatství Tongerlo v Belgii.

Dar uzdravení

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Synu, odpouštějí se ti hříchy

Pán se opět vrací do svého města. Je zde mnoho těch, kteří potřebují jeho uzdravující slovo. Zaujmi své místo v domě, kde přebývá, dřive než se zcela zaplní. Je zde velký nával, protože se sem hrnou nejen potřební, ale také mnoho zvědavců i těch, kteří Ježíšovo působení začali sledovat se špatně skrývanou žárlivostí. Pros Ducha Svatého o milost, abys viděl a slyšel Ježíše vždy v pravém světle, nezastíněném svými osobními předsudky a sobeckými zájmy.

Jeden těžce ochrnutý, který již není schopen pohybu a je zcela upoután na lůžko, neměl při minulé Pánově návštěvě to štěstí, aby se dostal až k němu. Dnes jsou pro něho velkou nadějí jeho čtyři přátelé. *Blaze tomu, kdo si všimá chudáka a ubožáka, za to ho Pán vysvobodí v nouzi.*⁽¹⁾ Než však ho přinesli na nosítkách na místo, nemohou se již dostat k Ježíši pro zástup, který se tlačí u vchodu. Nikdo není ochoten uvolnit cestu. Ani pohled na těžce postiženého nepohnul jejich srdcem. Jak daleko má zatím jejich smýšlení k postoji toho, za kterým se tak sobecky tlačí. Potřebují uzdravení od těžké nemoci, kterou si ani nepřipouštějí – od tvrdosti srdce.

Obětavi nosiči se nevzdávají. Chtějí svému nemocnému vyhovět za každou cenu. Než by se pouštěli do hádek s neuznalým davem, podstoupí raději nemalou námahu, jen aby dosáhli svého cíle – posloužit nemocnému bratru, jehož těžký osud jim není lhostejný.

Jejich obětavá vynalézavost slaví úspěch: podařilo se jim spustit svého svěřence přímo k Ježíšovým nohám. Jejich obětavost a vytrvalost, která vychází z lásky k bližnímu i z víry v Pánovu dobrotu a moc, jsou tak velké, že mluví přímo z jejich skutku a není třeba dalších slov. Jejich služba se stala modlitbou za toho, kterému pomáhají. Ježíš je také ihned odměňuje tím, že se ujímá přineseného ubožáka. Pouč se z toho, že můžeš svou ochotnou a nezištnou službou pomáhat bližnímu více, než tušíš, a zajistit mu nesmírné dary Boží milosti.

Ježíšova milosrdná láska však vidí, že tento ubožák více než neduhem svého těla strádá tíží hříchů, které leží na jeho duši. Žádná tělesná nemoc není tak těžkým břemenem jako jeden jediný hřích. Jestliže se tělesné choroby bojíš více než nemoci hříchu, nepochopil jsi hloubku a dosah neštěstí, jakým je pro tebe každý hřích. Být zbaven hříchu je mnohem větší dar než být uzdraven z nemoci. Co krásnějšího mohl ochrnutý slyšet z Božích úst než blahodárná slova:

„Synu, odpouštějí se ti hříchy!“ Jsou to také slova, která Ježíš vysloví s největší radostí, kdykoliv složíš svou bídu k jeho nohám.

Tato Ježíšova slova nejsou tedy jen radostí pro nemocného. Uvědom si, že máš nemalý důvod radovat se z nich jako on. Jsou totiž poselstvím veliké naděje pro všechny. Tímto veřejným rozhrěšením zjevuje Boží Syn příchod Božího království a svou slitovnou všemohoucnost daleko více a účinněji než všemi zázraky, které dosud vykonal. Nyní je zřejmé, že s ním k nám sestoupilo nekonečné Boží milosrdenství, které tě může a chce zachránit od toho největšího neštěstí a ohrožení – od věčné smrti. Děkuj Pánu z celého srdce za uzdraveného i za sebe.

U některých z přítomných však místo radosti vyvolala Ježíšova slova nelibost, ba přímo pohoršení. Každý hřích je urážkou nejvyššího a nejsvětějšího Boha, proto on jediný může takovou urážku provinilému odpustit. V tom smyslu uvažují zákoníci zcela správně. Jejich neštěstí je však v tom, že nechtějí připustit to nejpodstatnější: že tento Bůh již stojí uprostřed nás. Kdykoliv zapomínáš na Ježíšovu osobní přítomnost a blízkost, vydáváš se v nebezpečí, že místo abys chápal a vděčně chválil, budeš se pohoršovat.

Božímu Synu je hluboce líto, že nemůže uzdravit jejich zaslepenost. „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Proč se uzavíráte Duchu Svatému? Copak nejsou i mé zázraky projevem stejné božské moci? Nejsou snad zjevným důkazem, kým je Syn člověka?“

Tito lidé jsou však tak sebejistí, že předem odmítají a nepřipouštějí nic, co překračuje jejich představu a přesvědčení. Hradbu tak domýšlivé zaslepenosti pak neprorazí ani nejzjevnější zázrak. Co je to platné, že na Ježíšovo slovo k úžasu ostatních přítomných vstává ochrnutý z lože a radostně si je odnáší domů uzdraven. Kdo věří jen v sebe, neví, co je to úžas, a je odsouzen k tomu, aby zůstával provždy uzavřený ve své malosti, kterou zcela mylně pokládá za velikost.

Ačkoliv jsi ho *unavoval svými hříchy a obtěžoval svými nepravostmi, on vymazává tvé nevěrnosti a nevzpomíná na tvé hříchy*. Abys mohl opravdu vstát ze své ochrnutosti a vykročit, máš tu jeho spolehlivé slovo, které můžeš slyšet z úst jeho zástupců, které *posvětil k svatému úkolu* a ke kterým tě posílá jako k zplnomocněným správcům své milosti. Děkuj z celého srdce Pánu, že ti *vložil do srdce Ducha jako záruku*, že tě tak stále on sám *dělá pevným, abys byl vždy spojen se svým Spasitelem Kristem Ježíšem*.

Požehnaný Pán, Bůh Izraele, od věků až na věky!⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 41; ⁽²⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 43,18–19.21–22.24b–25
Toto praví Hospodin: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, činím věci nové, teď již vzcházejí, což to nepoznáváte? Cestu vytvořím na stepi a stezky na poušti. Lid, který jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu. Ty však jsi mě nevolal, Jakube, kvůli mně jsi nepracoval, Izraeli, ale unavoval jsi mě svými hříchy, obtěžoval jsi mě svými nepravostmi. A přece já, já to jsem, kdo vymazává tvé nevěrnosti, kvůli sobě nevzpomínám na tvoje hříchy.“

2. čtení – 2 Kor 1,18–22

Bratři! Bůh je věrný: když k vám mluvíme, neznamená to zároveň „ano“ i „ne“. Vždyť přece Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás hlásali – já totiž, Silván a Timotej, nebyl zároveň „ano“ i „ne“, u něho je pouze „ano“. Všechna Boží zaslíbení našla v něm svoje „ano“. Proto skrze něho voláme „amen“ k Boží oslavě. Bůh upevňuje nás i vás, abychom byli vždycky spojeni s Kristem: posvětil nás, vtiskl nám svou pečeť a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku.

Evangelium – Mk 2,1–12

Když se Ježíš po několika dnech vrátil do Kafarna, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s jedním ochrnutým, nesli ho čtyři. Pro tolik lidí se s ním nemohli k němu dostat. Proto nad tím místem, kde byl Ježíš, odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: „Jak může ten člověk tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.“

Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: „Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Odpouštějí se ti hříchy‘, nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy“ – řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!“

Naše naděje je v Pánu

Nový rok před námi neotevřel nijak růžové perspektivy. Škarohlídi mají konjunkturu. Oni vždy věděli – tak to nemůže jít dál. A i když nedojde k válce, zničí nás terorismus, životní prostředí, kriminalita a rostoucí nezaměstnanost. A opravdu: těžké a neřešitelné problémy nám dělají vážné starosti.

Ani optimisté to nemohou prostě jen tak smést ze stolu. Poukazují však na to, že podobné problémy tu byly vždy a pokaždé se našlo nějaké východisko. Teď tomu nebude jinak. A i když všechno nepůjde hladce, kyvadlo zase obrátí svůj směr. Média všechno negativní přehánějí. I tento pohled má něco do sebe.

Ale kdo má pravdu? Optimisté nebo pesimisté? Především je třeba říct, že oba postoje mají v sobě také něco povrchního. V obou případech je pohled na budoucnost určen vnějšími okolnostmi a jejich očekávaným vývojem. Pesimista si vybírá z daných okolností to, co je (oprávněně) důvodem k obavám. Optimista poukazuje (oprávněně) na dosavadní výsledky a možnost jejich opakování.

V obou případech je však dění chápáno jako něco, co je pro člověka osudové. Ve skutečnosti jsme si zvláště v průmyslových zemích vytvořili svět, od kterého očekáváme, že bude fungovat jako na provázku. Člověk tu funguje jako kolečko v dobře namanázaném stroji. Tato okolnost vyvolává snadno dojem, že všechno podstatné pro budoucnost závisí na správném fungování tohoto aparátu a také na troše osobního štěstí.

Je jistě pravda, že vnější okolnosti mají důležitý vliv na naši vynalézavost, ale rozhodně nejsou tím jediným určujícím činitelem. Kdo mluví o naději, musí mít pro to hlubší důvody. Pesimismus a optimismus jsou výsledkem kalkulu, který počítá

jen s lidskými danostmi a možnostmi. Naděje naopak rozšiřuje horizont a bere v úvahu Boží působení, což je ovšem přístup, který u dnešní osvětlené doby vyvolává úsměv.

Naděje křesťana však počítá s tím, že Bůh stojí za svými zaslíbeními, že On je Pán dějin, a proto je také Pán budoucích událostí.

Zní to poněkud odcizeně, pokud tuto výpověď chápeme mylně tak, jako by Bůh tahal za drátky událostí. Nikoliv, lidé zůstávají svobodní ve svých rozhodnutích a jednání. Ale to nijak nezužuje akční radius Božeho jednání. Pán dále působí suverénně jako spása, kterou slíbil lidem navzdory všem jejich aktivitám. Jeho myšlenky nejsou naše myšlenky a jeho cesty nejsou naše cesty. Ony až do nebes překračují naše myšlení a činy.

Aby křesťanská naděje byla správně zakotvena ve víře bez ohledu na to, co se děje ve vnějším světě, Bůh dále koná své dílo a působí svou spásou.

Boží spásné působení vyjádřil jednou P. Werenfried van Straaten následujícím obrazem: Boží stvoření je jako nádherná mozaika, nevýstižná ve své harmonii. A my lidé stojíme před tímto nádherným dílem a házíme po něm kameny, takže se rozbíjí a rozpadá. Ale nekonečná Boží dobrota svými rukama sestavuje tuto mozaiku do ještě větší krásy.

KONGO

Podle sdělení biskupa Melchisedeka Sikulihho Paluka z diecéze Butemo-Beni jsou v této oblasti hlášeny případy kanibalismu. Rebelové během občanské války pojídali své oběti a nutili k tomu i druhé. „Doufáme, že svět konečně pozná, jaká je zde situace. Jednou vyjdou najevo nové zločiny.“

RUSKO

Prezident Putin si přeje prohloubení dialogu s Vatikánem. Prohlásil to u příležitosti nástupní návštěvy nového apoštolského nuncia arcibiskupa Antonia Menniniho v Kremlu. Podle Putina je mnoho obtížných otázek, ve kterých Rusko zůstává podobné pozice jako Vatikán. V současné době je však situace napjatá.

On umí i z lidské zloby a slabosti udělat nástroje svého spásného působení. Z některých událostí tato pravda přímo vyzraňuje. My však většinou vidíme jen odpadlé úlomky a zmocňuje se nás malomyslnost.

Křesťanská naděje nás varuje před tím, aby tato malomyslnost nenabyla vrchu. Naděje se neomezuje na to, aby počítala pouze s lidskými možnostmi. Přidrzuje se věrnosti, kterou nám Bůh slíbil, neboť s jeho neoblomnou vůlí po spáse je možno počítat proti všemu lidskému zdání. Mučedníci, především nesčetní mučedníci 20. století, jsou pro nás, své současníky, svědectvím této důvěry jakožto dostatečně nosné ve všech možných situacích.

Křesťan zakotvený v naději nemusí tedy přehlížet ani ty skutečnosti, které se z lidského hlediska jeví jako důvod k zoufalství. Nemusí zavírat oči před perspektivami budoucnosti, která je takového rázu, že rozsévá ochromující úzkost. Dávat naději neznamená tedy vůbec vnuco-

vat lidem zdánlivou jistotu, falešnou naději, která skončí ve zklamání.

Křesťanská naděje je realistická až do krajnosti. Vidí zlo, zná jeho zdroj, Satana, ale ví také o všemohoucnosti Silnějšího, který bez ohledu na zlo působí spásu a stále se nabízí každému člověku.

Naše naděje je v Pánu, který se osvědčil jako svrchovaný, i když jej jeho současníci před 2000 lety popravili. Jeho neporazitelnost však nebyli schopni ohrozit. Se stejnou svrchovaností přijde Kristus na konci časů. I to je podstatná součást naší naděje.

Dodejme: Existuje nebezpečí, že takovéto výpovědi se stanou frázemi. Nikdo nemůže dát ruku do ohně, že je schopen i v době slabosti a pohoršení citelně mobilizovat sílu této naděje. To ale nic nemění na nutnosti říkat stále dále, odkud pramení všechna lidská naděje.

Abychom se stali lidmi naplněnými radostí z naděje, je důležité cvičit tento postoj na maličkostech všedního dne, nedat se zlomit protivenstvími a porážkami, nespravedlivým zacházením a odstrkováním, vlastními slabostmi a selháními. Bůh ví, co z toho vytěží, *když ho o to budeme prosit plni důvěry.*

Na této cestě může růst naše důvěra v Ježíše Krista, můžeme zakusit, že Bůh je silný právě ve slabosti, a naše jistota bude tak stále méně závislá na vnějších okolnostech.

Z Vision 2000 - 1/2003
přeložil -lš-

Růže v blátě

Chtěly bychom se s vámi podělit o pár střípků vzpomínek na srpnové povodně tak, jak je prožívala naše komunita.

I když náš dům stojí pouhé čtyři ulice od Vltavy, nemusely jsme být evakuovány. Mohly jsme však zažít obrovskou solidaritu našich rodin, přátel a známých. Čím více hladina ve Vltavě stoupala, tím více u nás zněly telefony. Mnozí nám nabízeli možnost ubytování a materiální pomoc. Protože nás Pán úžasně chránil a voda se u nás neobjevila ani ve sklepě, mohly jsme i my nabídnout svou pomoc.

Samozřejmě, že nebylo možné, abychom úplně všechny vyšly do přímého boje s blátem v pražských ulicích. Některé musely zajistit chod domu a pokračovat v přípravách na nový školní rok. Snad právě v těch dnech jsme více prožívaly, co znamená život ve společenství. Aneb jak zpívá pan Werich: „Ten dělá to a ten zas tohle, a všichni dohromady udělají moc.“

Pracovaly jsme pod organizací ADRA - v Praze na Kampě, v Sedlci, Chuchli, v Karlíně a víc než 3 týdny pracovala vždy alespoň jedna sestra na centrálním dispečinku ADRA. Adventisté pro nás měli jednotnou předzívku - sestra Adra. Nešlo jen o ekumenickou spolupráci, ale především o přátelství, které s vodou neopadlo.

Čas od času se vedou diskuze o tom, nemají-li řeholníci odložit svůj hábit a civilním oblečením se tzv. přiblížit víc lidem. Jako dobrovolnice jsme pracovaly tak, jak jsme zvyklé - v hábitech. Při pohledu na vojáka, hasiče či policistu vnímali lidé bezpečí a blízkost pomoci. Nejednou jsme se mohly přesvědčit o tom, že i naše hábity, i když náležitě umazané od bláta, byly tichým svědectvím o naději. Nebylo třeba velkých slov útěchy, a přesto lidé postižení povodněmi vycítili, že se za ně modlíme a podáváme jim

pomocnou ruku ve jménu toho, který je Všemohoucí.

A při tom všem docházelo i k radostným a opravdovým setkáním při práci. Například při odklizení naplaveného bahna z jedné zahrady. Mezi vojáky a námi stála zpočátku jakási bariéra. Vojáci nevěřili, že by zde řeholnice mohly být co platné. S radostí jsme je přesvědčily o jejich omylu. Zeď úplně padla, když sestra vezla jeden ze svých smrdutých nákladů. Závoj se jí při tom zachytil na blátem sehnuté větvi stromu. Sestra se upřímně rozesmála a mimoděk zastavila kordon vojáků s kolečky bláta. Zatímco si upravovala závoj, využila čas pro „biblickou pětiminutovku“. Povprávěla vojákům o mladíku Absolonovi.

Jindy zas bylo třeba vytrhat parkety v zatopeném bytě. Skupina mužů vážně debatovala a tvořila strategii, jak na to. Opět jsme musely vyslechnout pohrdlivou poznámku: „Tady není práce pro ženské, natož pro jeptišky!“ Nechaly jsme je diskutovat a šly jsme po práci. Teprve po čtvrtroce naši kolegové dobrovolníci zjistili, že vzduché parkety v jedné místnosti jsou už téměř vytrhány. Pohled na řeholnici s krumpáčem je nejprve vyděsil, ale vzápětí se jejich srdce pro nás otevřelo. Ocenili nás poznámkou, že budovatelky z padesátých let 20. století jsou proti nám slabý odvar.

Následky povodní pomáhaly odstraňovat mnoho lidí. My jsme byly jen jedny z mnohých. Láska je vynalézavá, a tak i pomoc byla různorodá. Někdo přispěl modlitbou, jiný finanční či materiální pomocí. Mnohdy stačil i jen nepatrný skutek. Když jsme šly znovu pracovat k paní, která přišla úplně o všechno, dala nám pro ni naše převor-ka krásnou růži. Právě tato růže znamenala pro onu paní víc, než cokoliv jiného.

Sestry dominikánky, Praha

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Je třeba si uvědomit, jak je to pro nás víc než zahanbující, že nám nepokřtění právem zalívají nekřesťanský způsob života. Bylo by spravedlivé, abychom vzali zchudlou část světa na vědomí jako své bratry a od základu změnili svůj způsob života. To je opravdová globalizace: vzít na vědomí, že jsme na světě jedna velká rodina. Ale to je myšlenka, která je především pro ty, kteří mají nejvíce majetku a moci, zatím zcela nepřijatelná. Děsí se představa, že by měli přijít třeba jen o kousek svého potěšení, pro jehož uchování jsou ochotni překročit i hranice nemožného. Protože tuto nezbytnou změnu odmítáme udělat zavčas sami a dobrovolně, hrozí nám nebezpečí, že budeme k tomu nakonec přinuceni nepřijemnými vnějšími okolnostmi: Jdeme vstříc globální krizi, která nás může připravit úplně o všechno a postavit před nový začátek, a nic nepomůže strkat před ní hlavu do písku.

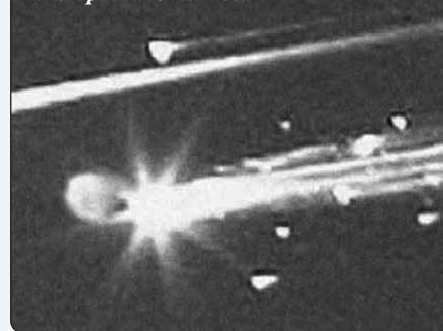
My křesťané přinášíme k Pánu ochrnutý svět, aby ho uzdravil a vrátil mu mír a bezpečí. Ale on vidí především nutnost odstranit to, co je zdrojem onoho ochrnutí: je třeba odstranit hříchy. Nejen hříchy osobní, ale i hříchy celých národů. Jsme v pokušení obviňovat z neutěšené situace a ze zlého tento svět. Ale svět tím není viněn. Svět sám nezklamal, chová se přesně tak, jak se dá od něho podle slov našeho Pána očekávat. Těmi, kdo nesplnili a neplní očekávání, jsme my křesťané. Kdo jiný než my by měl vědět, kde je pravý poklad a pravá radost, kdo jiný než my by měl „prodat všechno“ a koupit si tu nejdrahocennější perlu? V čem vlastně následujeme svého Pána? Vnesli jsme do svého křesťanství tolik pohod-

lí, že ztrácí svou tvář a splývá se světem. Nejsme ani soli, ani světlem, ani kvasem, který měl prokvasit všechno.

Je to tak těžké se jím stát?

Čím to, že mladému Turko- vi, který si přečte evangelium, je na první pohled jasné, co musí udělat: přesvědčit všechny, aby se obrátili k té veliké radosti, kterou našel. Jaká je to radost? Ježíš, Bůh, je zde, je s námi! Pro tuto radost obětuje všechno. Obrácení světa je podmíněno naším úplným obrácením k Ježíši Kristu. Vydejme svědectví o té nejopravdovější radosti, že Bůh je s námi, všechno v nás posvěcuje a naplňuje nás radostí. Hlásání evangelia nezačalo z kostelů, ale životem prvních křesťanských rodin a společenství, které svým zjevným výrazně křesťanským způsobem života provokovaly, ale také udivovaly a konečně obracely pohanský svět. Jsou o tom zápisy v archivech antického Říma. Místo abychom se světu otevřeli, splynuli jsme s ním. Otevřít se světu znamená dát mu jasně vědět o Bohu skrze sebe. Především osoby Bohu zasvěcené musí celým svým chováním i svým nesvětským šatem stále připomínat světu, že je tu něco více než jen pozemské vě-

Padající hořící trosky raketoplánu Columbia

ci a radosti. Světu se otevřely sestřičky, které ve svém řeholním rouchu příkladně pomáhaly odstraňovat následky povodně. Následování hodný příklad, za který jim patří uznání a dík!

-red-

Ježíš má přednost před kariérou

Když jsem se dověděla o mladém Turkovi, který pracuje nyní jako pastorační asistent, ihned jsem se rozhodla, že muslima, který se stal křesťanem, musím poznat.

Ovšem to, že Robert byl muslim, není tak zcela pravda. Pocházel totiž z alevitské rodiny. Alevity, a těch je mezi Turky asi třetina, tedy 20 mil., jsem dosud znala jen podle jména. Nejsou to vlastně muslimové, i když jsou mezi ně oficiálně zařazováni. Jejich víra však vykazuje mnohem větší podobnost s křesťanstvím.

To všechno mi Robert vyprávěl ve svém bytě, kde nás jeho paní po celou dobu pečlivě obsluhovala. I když jeho rodiče byli alevitové, svou víru nepraktikovali. Vychovali svého syna jen slovy, která později Robert našel v Horském kázání.

Již jako dítě byl velice nadaný. Nebyly mu čtyři roky, když už uměl číst a psát. Není divu, že byl později vynikajícím žákem. Vynikající byly i jeho studijní úspěchy na univerzitě.

Byl právě v posledním ročníku, když mu zemřel otec. Robert na otci velice lpěl a byla to pro něho těžká rána. Nemohl se vyrovnat se skutečností, že jeho vztah k otci již skončil. Trápí ho otázky: Co je po smrti? Co nyní čeká otce? Je s tímto dobrým člověkem dočista konec? Co nás vlastně čeká po smrti? Shledáme se ještě někdy?

O náboženství zatím soudil, že je to opium pro lidi; tak to viděl dosud jako mladý ateista.

INDIE

Indická biskupská konference projevila rozhořčení nad prohlášením fundamentalistického hinduistického vůdce, podle kterého Bible je relevantní jen pro dobu, ve které byla napsána. Podle biskupů je to naprosto neoprávněné tvrzení. Není to však jediné provokativní prohlášení tohoto hinduisty.

Ale nyní je zoufalý a hledá útěchu. Snad ji najde v náboženství své země. Koupí si tedy Korán. Po trojím přečtení ho zklamaně odloží. Není v něm nic, co by dávalo útěchu. Myslí si, že si ji musí opatřit v životě sám.

Po několika měsících navštívil v Ankaře knižní veletrh. Poprvé v životě vidí Písmo svaté. Původně neměl v úmyslu je kupovat, ale zůstal stát jako fascinovaný u stánku, až ho nakonec koupil. V ostatních knihách ihned zvědavě listuje. Bibli zasune do knihovny, aniž by ji otevřel.

Až do půlnoci si prohlíží nové knihy a konečně sáhne i po Bibli a přečte jedním dechem tři první evangelia. Hluboce na něho zapůsobí. Něco mu tu připomíná alevitskou víru. Ale doopravdy fascinován je čtvrtým evangeliem: „Na počátku bylo slovo a slovo bylo u Boha a to slovo bylo Bůh. A světlo svítí ve tmě a tma ho nepohltila...“

Tu noc přečetl z evangelia první tři kapitoly až k místu: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

To byla odpověď, na kterou čekal. Zde je Boží blízkost a láska k lidem: „Každý, kdo v něho uvěří, bude mít život věčný.“ Tam budeme všichni spojeni: Bůh je „Otec!“ On všechno řídí láskou, nikoliv strachem. Robert vypravuje: „Já jsem nepadl na kolena ani jsem neplakal, jen jsem se ptal: ‚Ježíši, co chceš ode mne? Co chceš, abych udělal?‘“ Jsou tři hodiny ráno a od této chvíle Robert věří, že Ježíš je Bůh, a přijímá ho jako svého zachránce.

Příští den je již v osm opět na univerzitě a věřte nebo nevěřte, začíná obracet své spolužáky! Kde uvidí sedět pár kamarádů, přisedne k nim s evangeliem v ruce a vykládá jim, co četl. Některé to zajímá, jiní se mu vysmějí, někteří se cítí do-

tčeni. Po několika dnech to už vědí i profesori a vedení univerzity: jeden student se tu hlásí ke křesťanství a snaží se získat pro ně i druhé.

Robert je vyzván, aby s tím přestal. Jinak by jim bylo líto vynikajícího studenta.

Ale mladý muž není schopen přestat, tak velice je přesvědčen o pravdě, na kterou narazil, že nemůže v sobě udržet svou radost. Brzy tedy musí opustit svou fakultu a věnuje se jinému studiu podle vlastní záliby, první obor studoval jen proto, že se to líbilo jeho otci.

Dalších šest let se jeho víra posiluje, čte denně Bibli, působí misijně mezi vrstevníky a přáteli. Zatím není pokřtěn. Žije jako ve „svobodném vyznání“. Pravoslavné a katolíky pokládá za příliš strnulé a staromódní, nepřizpůsobené době. Velké problémy má se svou babičkou. Na jedné straně ho přitahuje, na druhé straně ji odmítá. Nejde mu na rozum neposkvrněné početí. Maria byla počata bez poskvrny dědičného hříchu?

Nazvat někoho matkou Boží je v islámu rouhání. Člověk nemůže porodit Boha. A tak také ukliďuje ty, kterým se pokouší zprostředkovat víru. Ne, Maria je samozřejmě jako každý jiný docela normální člověk, nic zvláštního nebo úctyhodného. Důležitý je jen Ježíš.

I když o tom přesvědčuje druhé, sám o tom není přesvědčen. Jeho vlastní řeči ho vnitřně neuspokojují. Pomalu mu začíná být jasné: Bůh a hřích, to je neslučitelné. Ježíš se mohl stát člověkem jen v té, která byla počata bez hříchu. Kdyby nebyla zbavena dědičného hříchu, Bůh by se v ní nemohl vtělit. Maria musela být svatá, a tedy také úctyhodná. A právem jí patří jméno Bohorodička, Ježíš byl od počátku Bůh a člověk.

Ježíš, kterému předal kormidlo svého života, ho nepřivedl pouze ke své Matce. Jedné

noci v říjnu 1992 se mu dostává vidění: V zářícím světle slyší hlas: „Co hledáš v zahradě? Já jsem v domě, vstup dovnitř!“ A najednou je Robertovi všechno jasné.

K tomu je třeba vědět, že svobodná vyznání nemají v Turecku žádný dům ve vlastním slova smyslu. Scházejí se ve sklepích, bytech nebo v obchodech. Slovo dům je spojeno s katolickou církví. Robert poznává, že se zatím zdržoval jen venku v zahradě. Ale Ježíš je uvnitř, je doma v katolické církvi. A tam musí nyní vstoupit.

Příští den, je to právě neděle, vstupuje poprvé do katolického kostela. Všechny pochybnosti rázem zmizely. I problémy s Marií jsou zcela vyjasněny. Místo, které jí dává katolická církev, je správné. Ježíš ho přivedl do katolické církve a tím i k její nauce. S ulehčením může vydechnout, našel klid.

A tak dochází v tomto říjnu po deseti letech k druhému obrácení, nyní opět v noci: obrácení ke katolické církvi.

Ale zpočátku to není zdaleka tak jednoduché. Kněží, na které se obrátil, požadují pět let přípravy. Ale pak přesvědčuje jednoho vojenského kaplana z USA, jak důležitý je pro něho křest. Kaplan však chce mít jistotu, že Robertovy znalosti a jeho vůle po křtu je skutečně vážná. S překvapením zjistí, že Robert zná Nový zákon a mnoho míst ze Starého zákona z paměti.

I u kněží, s nimiž se původně kontaktoval, již jeho křtu nestojí nic v cestě. O Velikonočních 1993 je Robert konečně pokřtěn. Byl to pro něho hluboký zážitek.

V té době pokračuje ve svém misijním působení. Během roku rozdává stovky Biblí.

To ovšem není tak zcela bez nebezpečí a nezůstane to utajeno v zemi, ve které sice existuje svoboda vyznání, ale která se hlásí k islámu. Brzy vidí, že se musí rozhodnout. Jako otevře-

nému vyznavači Krista mu zůstane uzavřena zářící kariéra, jejíž kritéria jinak snadno splňuje.

A Robert se rozhodne, že ve všem bude bezvýhradně následovat Pána a orientovat svůj život podle něho. Nejdůležitější se mu jeví Boží poslání – jít ke všem lidem a hlásat jim evangelium o lásce a Boží blízkosti. Je přesvědčen, že tento úkol platí pro všechny lidi všech dob.

Po pobytu v Římě, kde chce svůj život promyslet v modlitbě a zcela vložit do Ježíšových rukou, se rozhodne, že bude v Německu navštěvovat evangelizační kurz. Pak by chtěl navštěvovat kurz pro pomoc v rozvojových zemích. Chtěl by později pomáhat misionářům ve Rwandě. Na konci svého devítiměsíčního kurzu přijde do Rakouska. Zde potká kněze, který ho osloví v turečtině. Vypráví mu o jeho krajanech, žijících v Rakousku. Zde by mohl hlásat evangelium. Myslí však stále na Rwandu. Když však zjistí, že evangelizační společnost, která mezitím v době občanské války ztratila mnoho členů, nemá v úmyslu ho tam vyslat, vrátí se r. 1996 do Rakouska a přijme nabídku stát se zde pastoračním asistentem.

Již šest let vyučuje v jednotlivých zemských hlavních městech své krajany a připravuje je na křest.

„Jak prožíváte tyto styky?“ ptám se ho. „Když někoho poznám, řeknu mu své jméno – Robert. Každý Turek ihned pozná, že je to křesťanské jméno. Pak se dívám, jak to na něho zapůsobilo. Když se můj partner poleká a nechce se se mnou stýkat, dám mu volnost. Když to probudí jeho zvědavost, jsem připraven vyprávět mu o své víře. Tisíckrát jsem slyšel otázku: ‚Proč ses stal křesťanem?‘ Pak odpovím: ‚Protože jsem v Kristu našel to, co jsem potřeboval a co jsme hledal.‘“

Ti první, které zde oslovil, byli alevitě, protože jejich víra

má něco společného s křesťanstvím. Robert se domnívá, že alevitě jsou potomci křesťanských Turků, kteří byli ve střední Asii kdysi pokřtěni a vyvinuli svou vlastní křesťanskou kulturu.

Čím se vyznačují alevitě? Nechodí ke společné modlitbě do mešit, ale do soukromých domů. Muži a ženy zpívají a modlí se společně (v islámu jsou pohlaví oddělena a nezpívá se). Na počátku slavnosti se „starší“ zeptá přítomných, zda všichni žijí v pokoji, a během slavnosti zehná kalich s vínem, který pak podá všem se slovem „Dem“, což znamená krev. Nikdo však neví, čím je to krev.

Pro alevity platí jednoženství, rozvod je nemyslitelný. (V islámu naopak stačí, aby muž řekl: „Rozvádím se s tebou!“) Alevitě znají úctu ke svatým a na konci zimy si sybou na hlavu popel. V půli dubna barví vajíčka!

Alevitské ženy nenosí na hlavách přehozy. Najdou se u nich v domech i obrazy Panny Marie. Ale „trojice“, kterou uctívají, nemá s naší nic společného. Tvoří ji Alláh, Mohamed a jeho příbuzný Ali.

Mají však také představy, které i přes zvyky z prakřesťanské doby ztěžují jejich cestu ke křesťanství. Robert však vyzařuje tak přímočarou a poctivou křesťanskou víru, že ti, kteří hledají, mají v něm obdivuhodného učitele.

Naslouchám plná úcty tomuto muži, který když našel svůj poklad, byl ve své vlasti ochoten

opustit všechno, co bylo pro něho důležité – povolání a kariéru, na kterou se těšil, svoji rodinu i domovinu.

Ptám se ho, zda někdy nelitoval, že musel začínat v cizině znovu s cizí řečí. Přesvědčivě odpovídá: „Když člověk jednou pochopí křesťanské poselství a přijme Krista za svého Pána, pak má v srdci oheň, který ho nutí, aby šel a předával dalším toto poselství, tuto radost.“ A pokračuje: „Od křtu již nejsem pánem svého života. Jestliže jsem něco chtěl a plánoval, Bůh měl jiný plán. Ten musím vyplnit.“

S úsměvem dodává: „Jsem nyní rád, že On má odpovědnost za můj život.“ Vždy se mi líbila slova: „Já neznám jeho cesty, ale Ježíš zná cestu pro mne.“ Robert mohl zakusit, jak ho Bůh ve všech těžkostech vždy posiloval: „Když dělám to, co on chce, jsem vždy také šťastný. On musí vždy řídit náš život, a pak nezažijeme žádné zklamání. Ve všech těžkých fázích nám pomůže.“ Tím „my“ myslí svou ženu, která již dva roky žije v Rakousku, týden před svatbou byla o velikonoční noci pokřtěna a nyní oba čekají na své první dítě.

Robert je pro mne jedním z mála, které znám a kteří jsou plní naděje. Je to velmi dobrý příklad. Jeho velkým vzorem je však Maria. Mluví o ní s obzvláštní láskou: Ona byla Matka Boží a nikdo mu nebyl tak blízký jako ona. Ale ona se nikdy netlačila dopředu, zůstávala vždy pokorně v pozadí, i když byla

stále v Ježíšově blízkosti. Maria žila Boží blízkost. Je mu líto, že tak mnoho lidí touží po úradech, titulech, poctách a lidském uznání, místo aby se snažili o Boží blízkost. Jak velice má pravdu!

Těm, které připravuje na křest, doporučuje, aby stále hledali Boží blízkost, chodili do kostela na mši svatou tak často, jak je to jen možné: „To je velice důležitý návyk pro celý život. V kostele, na mši svaté se musí zahrnout, zde nacházejí Boží blízkost, přímou linku na milého Boha. Křesťanem je člověk tehdy, když jej uznává a vydává o něm svědectví.“

Jak vypadá Robertův všední den? Překládá knihy, texty, modlitby a písně z angličtiny a z němčiny. Mohla jsem posoudit, jak nadaný je v řečech. Nyní pracuje na překladu malé dětské bible. Velice důležité jsou pro něho hodiny s katechetou, které pravidelně navštěvuje. Naléhavě ho používají jako tlumočníka (bezplatně) pro utečence na úradech anebo u policie. Nebo spěchá do nemocnice, kde jeho krajan má problémy lékařům vysvětlit své potíže.

Zdůrazňuje, že těmto lidem by velice pomohlo, kdyby mohli navštěvovat zdarma jazykové kurzy. Pro většinu z nich jsou příliš drahé. A přitom by to odstranilo mnoho bariér. Ani fanatické skupiny by pak nenašly tak snadno ohlas mezi krajany.

Je možno konstatovat, jak velice mu lidé, a především utečenci, leží na srdci. Ale při všem, co dělá, dělá v podstatě to, co dělal již první den po svém prvním obrácení: Hlásá a vydává živé svědectví o velikosti Boží lásky a milosti a o jeho vykupitelském poselství.

*Z Vision 2000 - 1/2003
přeložil-lš*

Pozn.:

*S Robertem je možno navázat kontakt na e-mailové adrese:
robert.wien@mail.austria.com*

Poselství Jana Pavla II. k XI. světovému dni nemocných

*My jsme očiti svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako Spasitele světa...,
uvěřili jsme a poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám (1 Jan 4,14.16).*

Tato slova apoštola Jana shrnují také výstižně poslání pastorační služby nemocných: Církev, která v trpících bratrech a sestřích poznává přítomnost Páně, snaží se skrze pastorační péči přinést službu radostného poselství a k jednomu každému se sklonit s věrohodným znamením lásky.

K tomu se nabízí XI. světový den nemocných, který se slaví 11. února ve Washingtonu a v národní bazilice Neposkvrněného početí ve Spojených státech amerických. Toto místo a datum vybrané pro tento světový den jsou pozváním pro věřící, aby obrátili svůj pohled k Pánově Matce. Tím, že se svěřuje Marii, cítí se Církev vybízena k novým svědectvím bliženské lásky, aby byla v mnoha reálných a mravních situacích dnešního světa příkladem milosrdného Samaritána Krista.

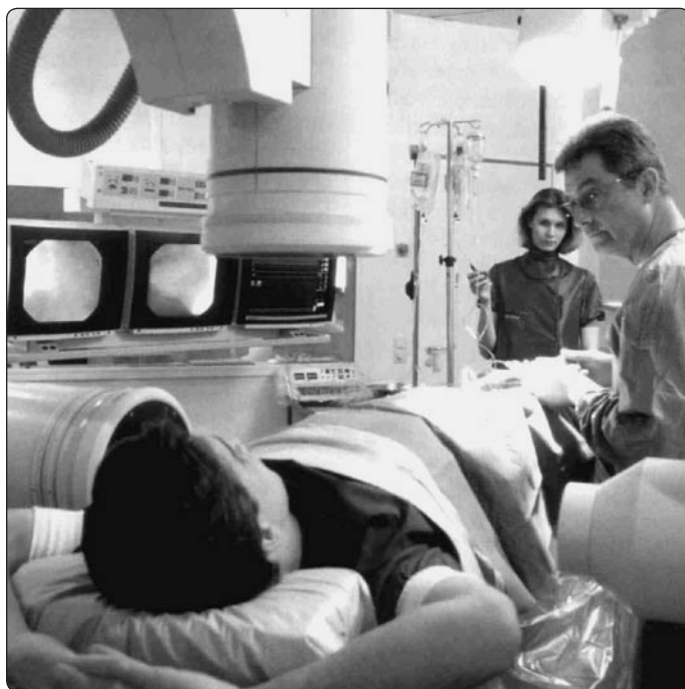
Naléhavé otázky týkající se bolesti a smrti, které jsou přítomny dramatickým způsobem v srdci každého člověka – přes vytrvalé pokusy o jejich překonání nebo ignorování, které vycházejí z mentality sekularizované společnosti, čekají na platné odpovědi. Zvláště tváří v tvář bolestné lidské zkušenosti je křesťan povolán, aby

vydával svědectví o nadějně pravdě zmrtnýchvstalého Krista, který vzal na sebe rány a bolesti lidstva včetně smrti a proměnil je v nabídku milosti života. Toto poselství a toto svědectví musí být sděleno všem lidem ve všech koutech světa.

Kéž by díky slavení následujícího Světového dne nemocných našlo evangelium života a lásky mocnou odezvu zvláště v Americe, kde žije více než polovina katolíků. Na americkém kontinentě podobně jako v jiných částech světa se zdá, „že krystalizuje model společnosti, ve které mocní vládnou a slabé vytlačují na okraj nebo je dokonce likvidují. Na tomto místě myslím zvláště na staré a nevyléčitelně nemocné, kteří se někdy stávají objektem eutanázie; myslím také na mnoho jiných lidí, kteří jsou konzumním postojem a materialismem vytlačováni na okraj. Nemohu zavírat oči ani před zbytečným používáním trestu smrti... „Takové a podobné modely společnosti se vyzna-

čují kulturou smrti a jsou proto v protikladu k poselství evangelia“ (Eccl. in Amerika 63). Jak by bylo možné tváří v tvář této skutečnosti plně obav nepřijmout mezi pastorační priority obranu kultury života? Je to naléhavý úkol katolíků pracujících v oblasti zdravotnictví, aby udělali na obranu života všechno, co je v jejich moci tam, kde je život nejvíce ohrožen, a aby postupovali přitom podle nauky Církve a dobře vzdělaného svědomí.

K tomuto cíli přispívají povzbuzujícím způsobem četná centra pro zdravotní péči, ve kterých katolická církev nabízí pravé svědectví víry, lásky a naděje. Dosud mohla počítat s významným počtem řeholníků a řeholnic, aby mohla zajistit kvalifikovanou odbornou a pastorační službu. Přeji si, aby řádovým institucím umožnil nový rozkvet povolání pokračovat v záslužném působení na tomto úseku a aby ho také za pomoci mnoha dobrovolných

laiků mohly zintenzivnit k blahu lidí trpících na americkém kontinentu.

Tato přednostní oblast apoštolátu se týká i místních církví. Proto se musí všechny biskupské konference zasadit pomocí příslušných zařízení také o podporu, zaměření a koordinaci pastorační služby nemocných, aby probudily u celého Božího lidu pozornost a připravenost pro tak mnohostranný svět utrpení.

Abyste toto svědectví lásky bylo stále věrohodnější, musejí spolupracovníci v pastorační službě nemocných spolupůsobit v plném společenství spolu navzájem a s duchovními pastýři. To je obzvláště naléhavé v katolických nemocnicích, které jsou zde k tomu, aby se v jejich provozu, odpovídajícím požadavkům moderní doby, odrážely hodnoty evangelia; stejně naléhavě stojí katolické nemocnice za sociálními a morálními zásadami učitelského úřadu. To vyžaduje zvláštní postup katolických nemocnic, který se musí projevit ve všech oblastech, a to i v hospodářsko-organizačních.

Katolické nemocnice mají být centry života a naděje; jde o to, společně s pastoračními pracovníky a jejich služebníky místy podporovat rozvoj etických rad, vzdělávání laických pracovníků v nemocniční službě, humanizaci péče

HOLANDŠTÍ SENIOŘI SE UCHYLJÍ DO NĚMECKA

Holandští seniři stále méně navštěvují své domácí lékaře. Ztratili k nim důvěru. Vzrůstá mezi nimi strach, že se stanou nechtěnou obětí eutanázie. Pokud jde o platný zákon, mají holandští lékaři příliš volnou ruku při jeho výkladu. Ročně je totiž „pomoženo“ více než 4000 pacientů a každý čtvrtý případ se stane bez souhlasu pacienta.

Ze 7 000 případů u 41 % nevyšlo z přání ukončit život od pacienta, ale od příbuzných. Jen 14 % pacientů bylo ve stavu, kdy se sami mohli svobodně rozhodnout. 11 % pacientů bylo dostatečně při vědomí, ale nikdo se na jejich názor neptal. Lékaři uvádějí, že ve 32 % případů důvodem usmrcení pacienta byla neschopnost příbuzných vyrovnat se s danou situací.

o nemocné, starostlivost o rodiny nemocných a zvláště zaopatření prostředků pro péči o osoby chudé a vyhoštěné ze společnosti. Profesionální činnost musí vykazovat autentické znaky lásky a uvědomovat si, že život je Boží dar a člověk je jen správcem a ručitelem tohoto daru.

Vzhledem k pokroku vědy a lékařské technologie, které jsou zaměřeny i na péči a z kvalitnění lidského života, je třeba tuto pravdu stále znovu zdůrazňovat. Základním požadavkem totiž zůstává, že život je třeba chránit a bránit od jeho početí až po jeho přirozený konec.

V apoštolském listě Novo millennio ineunte jsem uvedl: „Služba člověku nám ukládá, abychom volali vhod i nevhod, že ti, kdo využívají nových možností, jež přináší věda, zejména na úseku biotechnologií, nesmějí nikdy přehlížet základní etické požadavky, a to ani tehdy, kdyby se tak mělo dít s odvoláním na falešnou profesní solidaritu, která si ve skutečnosti necení důstojnosti každého člověka a dělá rozdíly mezi životem a životem“ (51).

Církev, která je otevřená pravému vědeckému a technickému pokroku, si cení úsilí a obětavosti těch, kteří přispívají svou oddaností a profesionalitou ke zvýšení kvality služeb nabízených nemocným a dbají přitom jejich nedotknutelné důstojnosti. Každý terapeutický zákrok, každý experiment, každá transplantace musí respektovat tuto základní pravdu. Nikdy proto není dovoleno zabít jednoho člověka, aby tak mohl být jiný člověk vyléčen. I když v konečné fázi života se doporučuje používat metod paliativní medicíny za současného omezení opatření k prodloužení života, nikdy není přípustné takové jednání nebo přerušování procedury, které ze své povahy má za cíl přivodit smrt.

Je mým naléhavým přáním, aby XI. světový den nemocných

vyvolal v diecézích a ve farnostech novou angažovanost ve prospěch pastorace nemocných. Přiměřenou péči je třeba věnovat také nemocným, kteří jsou v domácím ošetřování, protože pobyt v nemocnicích se stále více zkracuje a nemocní jsou často svěřováni do péče svých příbuzných. V zemích, kde scházejí vhodná pečovatelská zařízení, zůstávají nemocní také často až do konečného stádia ve svých bytech. Faráři a jejich pastorační pomocníci musí být pozorní a nesmějí připustit, aby se nemocným nedostávalo útěchyplné Pánovy přítomnosti v Božím slově a ve svatých svátostech.

Pastorační péče o nemocné musí získat ve vzdělávacích programech pro kněze a řehol-

níky odpovídající místo, aby se v péči o nemocné více než kdekoli jinde osvědčovala věrohodnost lásky a aby se tak vydávalo svědectví naděje ve zmrtvýchvstání.

Milí pastorační pracovníci v péči o nemocné, řeholníci a řeholnice, lékaři, ošetřovatelé a zdravotní sestry, lékárníci, příslušníci technického a správního personálu, sociální pomocníci a dobrovolní pracovníci: Světový den nemocných vám nabízí velmi dobrou příležitost osvědčovat se jako velkodušní učedníci Krista, milosrdného Samaritána. S vědomím své identity můžete v nemocných poznávat tvář trpícího a oslaveného Pána. Buďte připraveni poskytnout pomoc a zprostředkovat naději

především lidem, kteří jsou postiženi rozšířenými epidemiemi, jako je AIDS a jiné stále se vyskytující nemoci – tuberkulóza, malárie a lepra.

A vám, milovaní bratři a sestry, kteří musíte snášet tělesné nebo duševní utrpení, přeji z celého srdce, abyste mohli poznat a přijmout Pána. On vás povolal k tomu, abyste byli svědky evangelia utrpení tím, že se díváte plni důvěry a lásky na tvář ukřižovaného Krista (srov. NMI 16) a spojujete své utrpení s jeho utrpením.

Svěřuji vás všechny Neposkvrněné Panně, naší Paní z Guadalupe, ochránkyni Ameriky a Uzdravení nemocných. Kéž vyslyší váš nářek, který stoupá ze světa utrpení, setře slzy těch, kteří musejí snášet bolesti, a je nápomocná svou přítomností všem, kteří svou nemoc prožívají v osamocení. Kéž pomůže svou mateřskou přímlovou všem věřícím, kteří pracují na úseku zdravotnictví, aby byli věrohodnými svědky Kristovy lásky.

Jednomu každému uděluji ze srdce své požehnání.

Ve Vatikánu 2. února 2003

Jan Pavel II.

Jen zásah Nejvyššího může dát naději na méně temnou budoucnost

V neděli 2. února před modlitbou ANGELUS připomněl Svätý otec Jan Pavel II. zástupům na náměstí Sv. Petra blížící se Světový den nemocných, jehož slavení se shoduje s datem zjevení Panny Marie v Lourdech.

„Maria nepřestává z massabielské jeskyně vylévat na svět plný utrpení útěchyplné poselství důvěry a naděje... Myšlenky uznání a vděčnosti posílám lékařům, ošetřovatelům i ošetřovatelkám, jakož i sociálním asistentům, dobrovolníkům, kněžím, řeholníkům a řeholnicím, kteří pracují na rozsáhlém

poli služby nemocným. Kéž Světový den nemocných oživí v každém touhu obětavě sloužit tomu, kdo je v utrpení, a napodobovat tak Ježíše, Dobrého samaritána lidstva.

V této hodině mezinárodního znepokojení všichni cítíme potřebu obrátit se k Pánu a naléhavě prosit o velký dar míru. Jak jsem vyzdvihl v apoštolském listu Rosarium Virginis Mariae, těžkosti, jež se objevují na světovém obzoru tohoto počátku nového tisíciletí, nás vedou k myšlenkám, že jen zásah Nejvyššího ... může dát naději na méně temnou budoucnost“

(č. 40). V těchto dnech se konají četné iniciativy a modlitby v různých částech světa. Zatímco je ze srdce povzbuzují, vybízím všechny, aby vzali do rukou růženec a naléhavě prosili o přímlovu Nejsvětější Panny: „Nelze se modlit růženec, aniž by se člověk necítil zapojen do vyhraněného nasazení ve službě míru.“ (tamtéž č. 6; Radio Vaticana, přeložil Josef Koláček SJ)

Ve snaze zabránit reálné hrozbě války v Iráku se papež rozhodl setkat se 14. února s iráckým vicepremiérem Tárikem Ázirem. 10. února poslal do Bagdádu zvláštního

MODLIME SA ZA IRAK

Minulý týždeň ma zobudil Boží Duch uprostred noci a mocne ku mne prehovoril. Povedal mi, že ak by sme dokázali zmobilizovať 1 000 000 prostredníkov, ktorí by sa modlili za Saddama Husseina, opustil by Irak, a tak by sme sa vyhli potrebe vojny. Potom, čo ku mne prehovoril, som mal sériu videní ľudí trpiacich hrôzami vojny. Potom som si uvedomil, že Boh má plán, ktorý splní jedným alebo druhým spôsobom, ale jeho najväčšou túžbou by bolo odstrániť Saddama bez utrpenia toľkých ľudí.

Moje srdce pre toto vo mne horí, pretože máme schopnosť primäť Saddama, aby opustil Irak, ako už toľkí diktátori opustili svoje krajiny a otvorili dvere slobode bez vojny.

Prosím, pripojte sa k nám v modlitbách, a nájdite čo možno najviac ľudí, ktorí sa budú modliť, žeby sme našli 1 000 000 prosíacich, ktorí by vrúcne volali k Bohu, aby sa odvrátila vojna.

vyslance, francouzského kardinála Rogera Etchegaryea, ktorý se má pokusiť presvedčiť irácké predstavitele, aby spolupracovali s mezinárodním společenstvom „na základe spravodlnosti a mezinárodného práva“.

Z okruhu tiskového strediska slovenských biskupů nám došla zpráva o indickém charismatickém knězi Andy Pawlakovi OP z Lafayette ve státě Indiana (USA).

Redakce Světla se rozhodla zveřejnit v rámečku uvedený slovenský text přesto, že jde o případ, k němuž se církevní autorita, jejímuž rozhodnutí se podřídíme, dosud nemohla oficiálně vyjádřit; na druhé straně je v těchto dnech a hodinách

otázka světového míru tak nesmírně naléhavá, že se neodvažujeme případně „zřášet světlo Ducha“. Budeme-li se pokorně modlit o obrácení či ovlivnění Saddama a ostatních aktérů současné situace, budeme-li

prosít o mír v srdcích a mír na zemi, určitě budou naše prosby Bohu milé.

Při četbě této zprávy se mi vybavily Abrahámovy přímluvy u Hospodina, když šlo o záchranu Sodomy. Tehdy byl Hospodin

ochoten odpustit a ušetřit město kvůli deseti spravedlivým...

Kolik prosících (kteří to berou vážně a snaží se obrátit se a být „spravedliví“) je třeba dnešní Evropě, dnešnímu světu?

Připomeňme si papežovy burčující výzvy z jeho poslední návštěvy Polska k důvěře v Boží Milosrdenství! Milosrdenství Boží – jak říká Spasitel sv. Faustyně Kowalské – se čerpá jedinou nádobou: důvěrou v jeho milosrdenství! A také tím, že budeme i my sami milosrdní a budeme konat skutky duchovního a tělesného milosrdenství. Mezi skutky duchovního milosrdenství zcela jistě patří také modlitba za mír.

-jv-

Vatikán „neposvětil“ Harryho Pottera

V pondělí 3. února byl na tiskové konferenci římské Rady pro kulturu a mezinárodní dialog prezentován její materiál „Ježíš Kristus – dárce živé vody. Úvahy o New Age z křesťanského pohledu.“ Materiál obsahuje mj. kritiku těch katolických vzdělávacích center, která šíří religiozitu v duchu New Age. Působí proto jako pěst na oko odpověď anglického pátera Fleetwooda na dotaz novináře z BBC o Harrym Potterovi, třebaže se v dokumentu o něm vůbec nemluví; osobní názory P. Fleetwooda, prezentované na této konferenci, jsou v rozporu s učením Církve.

Srovnejte sami:

Světelný exorcista z Vatikánu P. Amorth:

Knihy a filmy „Harry Potter“ jsou mistrovským dílem Dábla. Je to on, kdo vede autorčino pero... Harry Potter vydává miliony dětí Satanovi.

Žádná forma magie a žádná vyvolávání nadpřirozena se neděje ve jménu Božím. Je to dílo Satana. To platí i pro vyvolávání duchů z onoho světa. Harry Potter praktikuje magii a dovo-

lává se moci Dábla. Svěřuje se duchům. V knize několikrát výslovně lže a nikdy za to není potrestán. Tak svádí děti.

Všichni ti, kteří knihu pokládají za dobrou a strhující pohádku, nevědí vůbec nic o tom, že ďábel se skrývá právě za tím, co se jeví na první pohled krásné a nevinné. Satan je slizký a já se velmi obávám, že využije Harryho Pottera, aby se mohl rozlézat. (*Bild-Zeitung Lebe 11/2002*)

Anglický katolický kněz P. Peter Fleetwood:

„Jestliže jsem dobře porozuměl záměrům autorky Rowlingové, pak chce pomoci dětem rozlišovat dobro a zlo. Ona je přesvědčená křesťanka, možná ne v tom smyslu, jak si to přeje nějaký biskup. Vyjadřuje se svým životním stylem a způsobem svého psaní.“

Může vůbec soudně uvažující člověk pokládat tento výrok za oficiální stanovisko Vatikánu?

Co si pater Fleetwood myslí o údajném blahodárném působení knih paní Rowlingové, to

je jeho soukromá věc. Problém je v tom, že si tyto své názory dovolil veřejně a zcela nevhodně vyslovit na okraji tiskové konference, na které se prezentuje dokument naučného a pastoračního charakteru „Ježíš Kristus – dárce živé vody“ o bludném novodobém pseudonáboženském hnutí New Age, přičemž tiskové agentury BBC a Canadian Television udělaly z jeho soukromého mínění oficiální názor Vatikánu. Tento „názor“ houfně převzaly nejrůznější agentury (včetně českých), které přitom na samotný obsah tiskové konference docela zapomněly. Bylo by to poprvé v dějinách, co by Vatikán pokládal za potřebné stát se advokátem pohádkové knížky (!).

Článek – Vatikán „posvětil“ Harryho Pottera – (*Lidové noviny 5. 2. 2003*) dokonce implantoval Harryho Pottera přímo do římského dokumentu...

Dovolujeme si P. Fleetwoodovi položit otázku: A co když jste záměrům autorky porozuměl nesprávně?

Jestliže páteru Fleetwoodovi z Anglie připadají knihy o kouzelnících a čárech tak nevinná

zábava jako Sněhurka a sedm trpaslíků, měl by se vypravit do Korutan, kde se vystavují diplomy nejen inženýrům a zdravotním sestřím, ale také čarodějnickým mistrům. Od 1. října 2001 je v Klagenfurtu otevřena škola pro odbornou výchovu čarodějů a čarodějnic. Vystavené diplomy nejsou sice novými akademickými tituly, ale certifikáty, které potvrzují čarodějnickou kvalifikaci („diplomovaná čarodějnice“ či „kouzelnický mistr“).

Školu vede kouzelnický mistr „Danaketh“ spolu s čarodějnici „Salhat“. Škola je v sídle sdružení Culstar.

Výuka trvá šest semestrů. Vyučuje se astronomie, fyzika, nauka o energiích, ezoterika, magie, astrologie, mytologie, věštění, alternativní medicína. Účastníci obdrží každý měsíc obsáhlá skripta, kterými jsou jejich vědomosti prohlubovány v praktických seminářích.

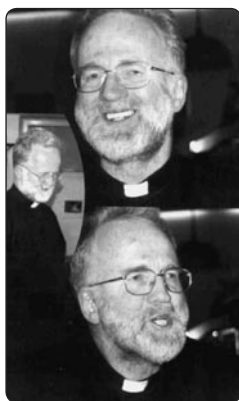
Je to výchova čarodějnické elity a misionářů nového (starého) kultu. Knihy paní Rowlingové představují pro tento „obor“ ideální náborovou kampaň mezi mládeží.

-red-

Proč nám Bůh dává tak málo povolání?

Často se mě ptají, kde vidím důvod chybějících kněžských povolání v Evropě. Správná odpověď na tuto otázku musí být značně diferencovaná. Přesto si myslím, že i jednoduchá odpověď může obsahovat pravdu a vyslovit některé aspekty, o kterých se mluví málo nebo vůbec ne. Chtěl bych k tomu říci:

První důvod je v revoluci proti papeži kvůli encyklice *Humanae vitae* a tím v „pilulce“. Tato pilulka vede k dramatickému poklesu porodnosti v Evropě. Ze zkušenosti však víme, že dříve vycházeli kněží především z rodin s mnoha dětmi. Jestliže ta-

kové rodiny jsou dnes ojedinělé, bude i kněží málo. Nenarození lidé se nemohou stát kněžími.

Je tu ještě další duchovní důvod odmítání encykliky, který způsobuje úbytek povolání: Způsobem používání umělé ochrany před otěhotněním je mnoho rodin v rozporu s Církví ve velmi choulostivé otázce. Když hledíme na rodinu jako na duchovní rodičku, můžeme říct, že odmítání Církve v tomto bodě působí jako duchovní spirála, která tuto rodičku stále dráždí a tím brání duchovnímu povolání, aby se „zahnízdilo“. Proč by se měl mladý muž stát knězem, když vidí a slyší, že jeho rodiče sice chodí do kostela, ale současně odmítají to, co vyznávají; proč by to měl tedy zastávat a kvůli tomu se obětovat?

Třetí důvod je následující: Není možné si stěžovat, že malé obchody zanikají, a současně nakupovat v supermarketu. Chceme-li, aby malý obchod na rohu přežil, musíme tam chodit nakupovat. Tak je tomu i zde. Chceme kněze, ale „nepoužíváme“ ho. Přirozeně, vidíme ho ja-

ko „přetíženého“ a chceme ho ušetřit zátěže, pro kterou se stal knězem. Zkušenost však ukazuje, že „břímě“ kázání, zpovídání, katecheze, slavení liturgie, to vše vytváří v knězi něco jako zdravou únavu, která ho posiluje v povolání a také, a to je naše téma, budí povolání. Čistě světské činnosti kněze naopak zbavují odvahy a oslabují a někteří ho vidí jako „přetíženého“, i když ve skutečnosti nedělá nic víc než ostatní laici.

Chceme-li, aby bylo více kněží, můžeme z těchto tří důvodů poradit rodičům:

Rozhodněte se pro děti a „darujte“ je Bohu od jejich prvního okamžiku!

Bud'te věrní Církvi, a to bezvýhradně! Při této věrnosti nejde ani tak o vaše selhání, jako spíše o vaši věrohodnost, že se hlásíte k učení Církve bez výhrad, i tehdy, když potřebujete čas od času zajít ke zpovědi. To je méně zlé, než vzdorné tvrzení – my máme právo smýšlet a žít v rozporu s Církví.

„Přetěžujte“ kněze tím, proč se stal knězem, a ulehčete mu ode všeho ostatního.

Myslím, že těmito třemi radami můžeme udělat velký krok kupředu. A naopak, bez tohoto obrácení mám vážné starosti nejen o Církev v Evropě, nýbrž vůbec na kontinentu. Stále se „sevrkávající“ obyvatelstvo nemůže přežít. Z překrásného chrámu v Konstantinopoli je dnes mešita, proč by se třeba i z kolínského domu nemohla stát za sto let mešita? Nemáme žádný Boží příslib, že se tak nemůže stát.

Z *Lebe* 60/2002
přeložil -ls-

NENÍ DOVOLENO BRÁNIT VĚŘÍCÍM, ABY PŘIJÍMALI EUCHARISTII NA KOLENOU

Na Kongregaci pro posvátnou liturgii přišlo několik dotazů a stížností na kněze, kteří odmítají podat svaté přijímání věřícím, kteří chtějí přijímat vkleče. V oficiálním zpravodaji *Notitiae* XI.-XII. 2002 byl zveřejněn přípis, který kongregace poslala příslušnému biskupovi i postiženým a ve kterém sděluje, že se takové stížnosti množí. Odepření svatého přijímání je „porušením práva věřících“. Podle kánonu 213 KCP „maji křesťané právo obdržet od pastýřů církve pomoc z duchovních hodnot církve, hlavně z Božího slova a svátosti.“ To znamená, jak uvádí kán. 843 § 1, že „posvátní služebníci nesmějí odmítnout svátosti těm, kdo o ně vhodně žádají, jsou řádně připraveni a právo jim nezakazuje jejich přijetí.“

Dále není dovoleno odepřít svaté přijímání katolíkovi, který je chce přijmout během mše svaté mimo případ veřejného pohoršení. Tím se miní stav veřejného těžkého hříchu, hereze nebo schizmatu. „Nikdy není dovoleno odepřít věřícímu svaté přijímání proto, že je chce přijmout na kolenu. Tento způsob svatého přijímání je starou tradicí, která trvá již po staletí a představuje obzvláště výrazné gesto bohopocty, zcela přiměřené k vyznání víry v reálnou a podstatnou přítomnost našeho Pána Ježíše Krista.“ Kongregace upozorňuje na to, že takovým stížnostem bude nadále věnována obzvláštní pozornost.

Podle *Kath-net* 7. 2. 2003

Poznámka redakce: Máme zcela konkrétně ověřenou zkušenost, že je mnoho věřících, kteří velmi rádi přijímají Eucharistii na kolenu, když se jim k tomu dá příležitost.

HOMOSEXUALITA JE VYLÉČITELNÁ

S tímto poselstvím vystupuje americký psycholog Peter Rudegear a kněz John Harvey z katolické organizace „Courage“ (Odvaha) na přednáškovém turné po australském kontinentu. P. Harvey, zakladatel „Courage“ zdůraznil, že chce lidem zprostředkovat hodnotu čistoty.

„Jsou dva způsoby, jak pomoci homosexuálům. První je schopnost odolávat pokušení a zachovat čistotu. K tomu je zapotřebí mnoho modlitby a práce.“ Druhá možnost spočívá ve změně orientace. Psycholog Rudegear poukazuje na to, že homosexuální aktivisté šíří chybné informace, aby byli společností akceptováni. Mnoho lidí, mezi nimi i kněží, bylo již mezitím vyléče-

no. Sklon k stejnému pohlaví je třeba pokládat za „objektivní poruchu“. Znamená to, že „něco není v pořádku“, protože u 98 % mužů a 99 % žen se vyvíjí přirozená fyzická přitažlivost k osobám opačného pohlaví. „Přitažlivost ke stejnému pohlaví nespĺňuje smysl sexuality.“

Organizaci „Courage“ podporuje Papežská rada pro rodinu. Její zaměření má pět okruhů: čistotu v souladu s učením katolické církve; modlitbu a duchovní život; přátelství a sociální kontakty; podporu; dobrý příklad pro druhé. Přednáškové turné začalo 29. ledna, přesně týden před homosexuálním meetingem „Mardi Gras“.

Kath-net

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů Vás zve na přednášku **Prof. ThDr. Václava Wolfa „Andělé a démoni“**, která se bude konat **v úterý 4. března 2003 v 18.00 hod.** v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

Božský charakter lidského svazku

Z projevu Jana Pavla II. k papežskému soudnímu dvoru

Chtěl bych obrátit vaši pozornost ke zvláštnímu vztahu, jaký má manželství pokřtěných k Božímu tajemství, vztahu, který v Novém a definitivním Kristově zákoně nabývá důstojnosti svátosti.

Dvě nerozlučné dimenze

Přirozená dimenze a vztah k Bohu nejsou nijak protikladné aspekty. Ony jsou dokonce tak intimně svázány, jak je spojena pravda o člověku s pravdou o Bohu. Toto téma mi leží obzvláště na srdci. Vracím se k němu v této souvislosti také pro-

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil (Gn 1,27). Boží obraz se nachází také k dualitě muž – žena a v jejich meziosobní jednotě. Proto je samé podstatě manželství vnitřně vlastní transcendence, a to již od prvopočátku, protože ono spočívá v samotné přirozené odlišnosti mezi mužem a ženou a v řádu stvoření. V tom, že jsou jedním tělem (Gn 2,24), muž a žena jak ve své vzájemné pomoci, tak ve své plodnosti mají účast na něčem posvátném a nábo-

který není v souladu s Boží vůlí, a vzdalování se od Boha v sobě obsahuje také přiměřené odlišení všech rodinných vztahů. V plnosti času sám Ježíš obnovil původní záměr manželství (srov. Mt 19,1-2), a tak ve stavu vykoupené přirozenosti může nabývat spojení mezi mužem a ženou původní svatosti, osvobodit se od hříchu, ale také je reálně ponořeno do samotného tajemství spojení Krista s Církví.

List svatého Pavla Efezánům spojuje přímo vyprávění z Geneze s oním tajemstvím: *Proto opustí člověk otce i matku a připojí se ke své manželce a ze dvou se stane jeden člověk. Toto tajemství je veliké. Mám na mysli vztah Krista a Církve (Ef 5,31-32). Vnitřní vazba mezi manželstvím, ustanoveným na počátku, a jednotou vtěleného Slova s Církví se ukazuje v celé své spásné účinnosti skrze pojetí manželství. II. vatikánský koncil vyjadřuje tuto pravdu víry z pohledu samotných sezdaných osob: „Křesťanští manželé naznačují svátostí manželství tajemství jednoty a plodné lásky mezi Kristem a Církví a mají na tomto tajemství podíl (srov. Ef 5,32). Svátost jim dává sílu, aby si navzájem pomáhali k svatosti manželským životem, přijímáním a výchovou dětí. Mají tak v Božím lidu vlastní dar,*

který odpovídá jejich způsobu života a jejich stavu“ (LG 11). Propojení mezi přirozeným a nadpřirozeným řádem je pak dále představeno Koncilem také ve vztahu k rodině, neoddělitelné od manželství a chápané jako „domácí církev“ (srov. tamtéž).

Křesťanský život a křesťanské smýšlení nacházejí v této pravdě nevyčerpatelný zdroj světla. A skutečně, svátostný charakter manželství představuje plodnou cestu, jak proniknout do tajemství vztahů mezi lidskou přirozeností a milostí. Ve skutečnosti, že totéž manželství, tak jak bylo na počátku, se v Novém zákoně stává nástrojem Kristovy milosti, se ozřejmuje základní transcendence všeho toto, co náleží k podstatě lidské osoby, a to zvláště ve své přirozené souvztažnosti, spočívající v rozdílnosti a komplementárnosti mu-

to, že spojení člověka s Bohem je užitečnější a nezbytnější než kdykoliv předtím také pro činnost soudců, advokátů a všech pracovníků v oblasti církevního práva.

Souvislost mezi sekularizací a krizí manželství a rodiny je až příliš zřejmá. Krize smyslu Boha a smyslu mravního dobra a zla začala zatemňovat vědomí opěrných bodů samotného manželství i rodiny, na kterých spočívají. Abychom se účinně na tomto poli dobrali pravdy, je třeba znovu odhalit transcendentní dimenzi, jaká je vlastní plně pravdě o manželství a rodině, a překonat každou dichotomii, která by chtěla oddělit aspekty profánní od aspektů náboženských, jako by existovalo dvojí manželství: jedno světské a druhé posvátné.

ženském, jak to dobře vyplývá ze skutečnosti, když si připomeneme smýšlení starých národů o svatbě podle encykliky *Arcanum divinae sapientiae* mého předchůdce Lva XIII. Ten konstatuje, že manželství „již od počátku bylo jakoby podobou (adumbratio) vtělení Božího Slova“. Ve stavu původní nevinности měli Adam a Eva již nadpřirozený dar milosti. Tím způsobem ještě dříve, než se vtělení Slova uskutečnilo historicky, účinnost svátosti se již přelévávala na lidstvo.

Analogie vztahu Krista a Církve

Bohužel v důsledku prvotního hříchu to, co je ve vztahu mezi mužem a ženou přirozené, dostává se do nebezpečí, že bude prožíváno způsobem,

že a ženy. Lidské a božské se obdivuhodným způsobem propustují.

Transcendentní důvod věrnosti

Moderní mentalita, která je silně sekularizovaná, má tendenci tvrdit, že lidské hodnoty instituce rodiny jsou odděleny od náboženských hodnot, a prohlašuje je za nezávislé na Bohu. Pod suggestivním dojmem životních modelů příliš často prezentovaných sdělovacími prostředky, si klade otázku: „Proč musí manželé zůstat věrní jeden druhému?“ a tato otázka se transformuje do zásadní pochybnosti, když nastanou kritické situace. Manželské obtíže mohou být různého charakteru, ale všechny ústí nakonec do problému lásky. Proto se položená otázka může formulovat také takto: „Proč je třeba milovat toho druhého, i když je tolik důvodů, zdánlivě ospravedlňujících, které navádějí k tomu, abychom ho opustili?“

Je možno dát mnoho odpovědí, mezi kterými jsou velmi závažné – dobro dětí a dobro ce-

lé společnosti, ale nejradikálnější odpověď prochází především základním vědomím objektivní skutečnosti, že jde o manžele, a tato skutečnost, chápaná jako vzájemný dar umožňuje, aby byla povznesena samotným Bohem. Proto posledním důvodem povinnosti věrné lásky není nic jiného než to, že ona se zakládá na smlouvě Boha s člověkem: Bůh je věrný! Aby byla možná věrnost srdce k vlastnímu manželu i v těch nejtvrděších okolnostech, je třeba se obrátit na Boha v jistotě, že obdržíme od něho pomoc. Cesta vzájemné věrnosti prochází proto skrze otevřenost oné Kristově lásce, která *všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží* (1 Kor 13,7). V každém manželství je přítomno tajemství vykoupění, způsobeného skrze reálnou spoluúčast na Spasitelově kříži podle onoho křesťanského paradoxu, který svazuje štěstí s přijetím bolesti v duchu víry.

Bolletino Vaticano
Mezilitulky redakce Světla

OSVĚTA PROTI POTRATŮM

Statistiky v USA dokazují: ženy, které jsou dobře informovány a vědí, o co se jedná, se zřídka uchylují k potratu.

Pokles počtu potratů je podle Brendy Fastabendové, předsedkyně „Society for Human Life“ ve Virginii, třeba přičíst lepší informovanosti žen. Mnoho z těch, které podstoupily potrat, věděly o zákroku velice málo. Nyní směřuje řada zákonných opatření k posílení ochraně nenarozeného života. Mezi jiným jsou to zpřísněné podmínky pro potratové kliniky, které pro některé z nich znamenají nevyhnutelné uzavření. Nezletilí mohou podstoupit potrat jen s výslovným povolením svých rodičů.

REZORTNÍ VEDOUcí BBC: AČKOLIV SÁM JE BEZ VYZNÁNÍ, POKLÁDÁ NÁBOŽENSTVÍ ZA DŮLEŽITÉ

Vedoucí rezortu „Náboženství a etika“, Alan Bookbinder, který sám sebe označuje za člověka bez vyznání, ujišťuje, že křesťanské pořady BBC nebudou nijak omezeny. Nechce však vysílat programy, které by vysloveně dělaly „nábor“ pro jedno náboženství. „Nechceme žádná otevřeně evangelizační poselství.“ Podle jeho názoru se lidé stále více zajímají o „svět za tím, co je materiální“. Na adresu jedné ateistky, která se chtěla žalobou domáhat práva vystupovat v náboženském pořadu „Myšlenka ke dni“, řekl, že jí není možno vyhovět. Těm, komu se to nelíbí, však umožní vystoupit v jiných programech. BBC vysílá náboženské pořady již 80 let a ročně to činí 112 hodin.

„Naše dítě musí žít!“ Osobní svědectví jednoho mladého otce

Byl to pro mě úplný šok, když mi moje přítelkyně sdělila, že je těhotná. Právě jsem začal studium psychologie a ona byla v prvním ročníku školy pro zdravotní sestry. Jak jsme se tedy měli postarat o naše dítě? Necítil jsem se dosti zralý k tomu, abych převzal odpovědnost budoucího otce. Pro mě byla celá věc naprosto jasná: to dítě musí pryč. Moje přítelkyně byla z toho rozpolcená, na jedné straně dítě rozhodně nechtěla, ale na druhé straně jsem viděl, že se na něj jaksi těší. Vedli jsme nekonečné diskuse a já jsem o tom mluvil se svým nejlepším přítelem i s rodiči. Všude jsem slyšel totéž: Nejsi ještě dost zralý, napřed dokonči studium, pak můžeš mít děti atd. atd. Oba jsem se rozhodli pro potrat.

Poslední noc před plánovaným potratem jsem měl v noci včítky svědomí, a tak jsem ráno celý nervózní jel s přítelkyní do Mnichova k potratovému lékaři. Doufal jsem, že to budeme mít rychle za sebou. Moji přítelkyni se vedlo podobně, a tak jsme celou cestu nepromluví ani slova, jako bychom jeli na pohřeb. Měli jsme napspěch, termín byl na 11 hodin a mnichovské ulice byly přeplněné. Když jsme již se zpožděním dojeli ke klinice, nebylo tu místo pro parkování. Přítelkyně se rozhodla, že tam již dojde sama, zatímco já vyhledám nějaké parkoviště. Když jsem je konečně našel, vydal jsem se s nejistými pocity ke klinice. Již zdálky jsem viděl mladou ženu, jak rozmlouvá s mladým párem. Mladý pár odešel a tato hezká mladá žena se s úsměvem obrátila na mě. Nejistě jsem se usmál taky, nakažený přirozenou radostí, která z ní vyzařovala. Byl to první úsměv, který jsem toho dne zažil.

Marie (později jsem se dověděl její jméno) se dala se mnou

do řeči. Nabídl mi svou pomoc a vysvětlovala mi, jak dítě roste v matčině lůně. Ukázala mi obrázky a zdůrazňovala, že jsme již rodiči a musíme si být vědomi své odpovědnosti. Začal jsem s ní diskutovat, ale na každý můj argument měla protiargument, který byl formulován tak, že mě neprovokoval, ale musel jsem uznat, že je

pravdivý. Velice laskavým způsobem mě prosila, abych rychle přivedl svou přítelkyni dolů. Byl jsem rozpolcený a stál jsem před ní nerozhodně. Marie viděla, že přicházejí další lidé, a řekla mi rychle: „**Prosím vás, běžte nahoru pro ni, to přece můžete udělat. Jako správný muž musíte stát za svým dítětem. Prosím vás, nechte své dítě žít, ono vám za to bude děkovat každým svým úsměvem!**“ Její oči se zalily slzami, pak se otočila a věnovala se další lidem. Přepadla mě hrůza. Jak mohla tato mladá žena plakat kvůli mému dítěti? Rozběhl jsem se a vzkřikl jsem na ženu v recepci, kde je moje přítelkyně. Právě jí zavolali a byla již v ordinaci. Vrazil jsem dovnitř a moje přítelkyně ležela na lůžku a plakala. Vzal jsem ji do náruče a věděl jsem, že ještě není pozdě. Řekl jsem jí: „**Pojď, jďeme pryč, naše dítě musí žít!**“ Celá se rozzářila a nechtěla mi věřit, že to myslím vážně.

Dnes má náš Lukáš tři měsíce a já při každém jeho úsměvu myslím na Marii a na prosebnici, která stála tehdy před klinikou. Víím, že bez nich by naše dítě nežilo.

Lebe 60/2002
překlad -lš-

Bašta Pána Boha (7)

Tu se postava novokněze napřímí a opět pronese pevným hlasem, který bezmála přehluchší hlas varhan:

„Přistoupím k oltáři Božímu!“ A opět zazní odpověď ministrantů:

„K Bohu, který mě obveseluje od mého mládí!“

Klidně a jistě vystupuje primiciant po stupních k obětnímu stolu a čte vstup ke mši svaté.

Svatý obřad dále pokračuje. Opět se obrátí k oltáři a čte evangelium o dobrém pastýři.

„Dobrý pastýř dává život za své ovce. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jakmile vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk a vlk je uchvacuje a rozhání!“

V kostele zavládne hluboké ticho, když primiciant vážně a slavnostně vyhláší posvátná slova. Jen starosta, který pokládá za svou povinnost bdít nad bohoslužbou, se pohoršeně vrtí, protože je mu, jako by ho slova evangelia zasáhla jako rány bičem.

Klidně zavře novokněz knihu. Pak vytáhne list, který mu starosta dal v sakristii. „Bratři a sestry, na příkaz světské vrchnosti vám mám přečíst jedno oznámení,“ začne. Všechny hlavy se obrátí vzhůru: „Na příkaz světské vrchnosti?“ Co to má být? Sedlák Coudrin sraští čelo. Co má starosta, ten ubohý jakobín, co hlásat v domě Božím? Jak se může jeho syn snížit k tomu, aby byl jeho nástrojem? Matka se ani neodvážá podívat na svého syna.

„Dnes odpoledne v 6 hodin bude uveden do kostela nový farář, který složil přísahu a udělí svátostné požehnání!“

V chrámě zavládne hrobové ticho. Všichni jakoby zkoprněli. Sedlák Coudrin smrtelně zbledl. Selka začíná tiše sama pro sebe plakat. Tu však opět primiciant pozvedne svůj hlas a pokračuje rozhodným tónem: „Ani já ani můj otec ani moje mat-

ka ani moji sourozenci se obřadu toho odpadlíka nezúčastníme.“ Tu se opět rozzáří zrak šedivého otce. Několikrát hrdě zamrká. Pak stiskne skrytě třesoucí se ruku své ženy, zatímco jeho rty šeptají vroucí děkovnou modlitbu. Kostelem projde hluboké pohnutí, šum a radostný souhlas. Jen starosta odsunul vztekle svou židli a opouští hlučným krokem kostel.

U oltáře ministranti zvoní k svatému obětování...

V triumfálním průvodu je Peter Coudrin doprovázen po mši svaté domů. Nad domy jeho domovské obce leží jas a ticho jarního dne.

Odpoledne je v Coussay-les-Bois jako po vymření. Nikdo nechce být svědkem, jak odpadlý farář vstupuje do obce. Všichni vyšli do okolních lesů. Jen rodina Coudrinů oslavuje doma radostný den.

Tu se náhle v odpoledních hodinách rozletí dveře. Jeden malý ministrant bez dechu vpadne do světnice a zvolá:

„Už jdou! Už jdou! Jdou z Chatellerault se spřísežením. Starosta v čele! A je s nimi mnoho lidí, cizích lidí z města s pikami a klacky a železnými tyčemi. Kněze odvedli na faru, protože kostel byl zavřený. Ale teď jdou sem na statek, oťče Coudrine!“

Šedivý sedlák vyskočí:

„Zataraste vrata!“ zvolá, zatímco zvenku již začíná doléhat křik revolucionářů. Ale to už přirazí křídla dvorských vrat a je zasunuta těžká železná závora.

Za několik vteřin nato se ozvou první úderky na bránu. Pacholci se chopí seker a cepů. Ale starcův hlas zahřmí: „Nechte toho, pryč se zbraněmi! Toto je svatý den pro krveprolití!“

„Vydejte nám vzbouřeného kněze!“ křičí venku lůza, která se pokouší přelést zeď. Jen s námahou se daří bratrům zadržet primicianta, který se chce vydat rozjitému davu.

„Musíš pryč!“ naléhají na něho. „Ze seníku zmizíš přes zadní zeď.“

„Vydejte nám kněze, nebo zapálíme dvůr,“ křičí chátra před bránou.

„Já nemůžu pryč, přece to slyšíte!“ vydechne mladý kněz. Tu však starý sedlák pevným stiskem uchopí ruku svého syna. „Rozkazují ti, abys šel!“ řekne pevným hlasem. „A ty víš, na mém dvoře platí jenom moje slovo.“

„Rychle, neztrácej čas. Revolucionáři páčí vrata,“ povzbuzuje jeden z bratrů.

Ještě jednou se Peter Coudrin zoufale brání útěku. Ale otec řekne jen jedno slovo: „Poslechni!“ Primiciant mlčky sklopí zrak.

„Poslouchám!“ řekne staženým hlasem. Poslední stisk ruky vzlykající matce, otci, bratrům, a Peter Coudrin prchá ze svého rodného domu. Primiční slavnost je u konce.

„Otevřete vrata!“ poručí sedlák, když je syn již v bezpečí. S povykem vtrhne za několik okamžiků lůza na dvůr. „Kam jsi schoval kněze, starý?“ křičí na sedláka. Ale ten zakroučí klidně hlavou.

„Tu žádný kněz není. Prohledejte si dům i stodolu, jak libo!“ Celou hodinu prohledávají revolucionáři každý kout ve stáji a ve stodole. Protože všechno je bezvýsledné, obrátí svůj hněv proti starostovi, který je zřejmě všechny podvedl.

„Musel zmizet!“ breptá celý bledý.

„Odtud nemohl uklouznout ani pes, aniž bychom ho viděli!“ zní hněvivá odpověď. Pak vetřelci opouštějí s reptáním a zklamáním dvůr.

„To mi zaplatíte!“ hrozí starosta sedlákovi a jeho synům, kteří s posměšným výrazem sledují jeho bezmocný hněv. „To mi zaplatíte!“ zasupí ještě jednou se sprostou nadávkou. Pak za nimi opět zabouchnou křídla dvorských vrat.

Hluk pozvolna ustává. Rudí bandité leccos uvedli do nepořádku. Přesto škody, které způsobilo slídění, nejsou příliš velké. Otec se syny a pacholky uvádějí to nejnnutnější opět do pořádku.

Selka klečí před obrazem Matky Boží a modlí se za svého syna, který musel jen tak bez ničeho utéct z domu.

Z požehnání, které chtěl udělit nový farář, nebylo nic, protože neměl ani kostelníka ani klíč od kostela a nebylo vidět jediného ministranta.

Poté, co opustil dvůr, hodinu za hodinou bloudí Peter Coudrin hlubokými horskými lesy. Jeho duši přepadl nevýslovný smutek.

(Pokračování)

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SV. CECILIE V ÚSTÍ NAD ORLICÍ 4. A 11. ŘÍJNA 2003

Cecilská hudební jednota Ústí nad Orlicí, římskokatolická farnost – děkanství a město Ústí nad Orlicí vyhláší 8. ročník festivalu.

Sobota 4. 10. 2003 – chrámoví varhaníci

Sobota 11. 10. 2003 – chrámové sbory

Zakončení – společně zpívaná mše sv.

Příhlášky varhaníků a sborů zasílejte na adresu: Římskokatolická farnost – děkanství, Kostelní 19, 562 01 Ústí nad Orlicí. Obálku označte slovem „FESTIVAL“.

Informace: Oldřich Heyl, tel.: 461 612 379,

e-mail:oldrichhey@seznam.cz.

Zájemcům obratem zašleme přihlášku a podmínky festivalu včetně notového materiálu.

Uzávěrka přihlášek je 31. března 2003.

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

Hospic Anežky České Červený Kostelec vyhláší výběrové řízení na vedoucí pracovníky do své pobočky – **víceúčelového charitního střediska „Háčko“** v Červeném Kostelci. Středisko provozuje a nabízí mateřské centrum, zájmové kroužky pro děti i dospělé, suché uhlíčné lázně Biotherik, masáže, pronájem sportovišť a edukačního centra, drobné občerstvení v rámci recepce. (V nájmu kadeřnictví a kosmetika.) Hledáme:

Vedoucí charitního střediska (VŠ, SŠ) na plný úvazek, se zkušenostmi řízení veřejného zařízení, vedení menšího kolektivu, s vlastní aktivitou, kreativními schopnostmi a zodpovědností. Vítány jsou zkušenosti s dotačním a grantovým řízením a fundraisingem. Nástup možný ihned nebo dle dohody.

Vedoucí mateřského centra a zájmových kroužků (VŠ, SŠ, VOŠ s pedagog. zaměřením) na plný úvazek, práce s dětmi nebo mládeží (praxe vítána), s vlastní aktivitou a zodpovědností, se schopnostmi vymýšlet nové programy a akce. Nástup možný v květnu 2003.

Písemné přihlášky, prosíme, posílejte do 15. 3. 2003 na adresu: Hospic Anežky České, 5. května 1170, Červený Kostelec, 549 41, obálku označit „Výběrové řízení“. Součástí přihlášky: profesní životopis, motivační dopis, doporučení, certifikáty. Vlastní ubytování nemáme, pomůžeme se zprostředkováním. Podrobnější informace získáte na tel: 777 736 053 – Bc. Pavel Melichar nebo e-mailem: melichar@hospic.cz.

Domov svatého Josefa – nestátní zdravotnické zařízení pro nemocné s roztroušenou sklerózou v Žirči u Dvora Králové přijme **ZDRAVOTNÍ SESTRY** na oddělení s pacienty s roztroušenou sklerózou.

Požadujeme: praxi u lůžka, aby práce byla posláním. **Nabízíme:** příjemné pracovní prostředí v novém nestátním zařízení a dobrý kolektiv. Plat dle aktuálních tabulek ve zdravotnictví. Ubytování zajištěno.

Kontakt: Domov svatého Josefa, 544 04 Žireč u Dvora Králové n. L.
Tel: 499 628 503, email: sekretariat@zirec.hospic.cz

Lidstvo stále více tíhne k náboženství

Počet lidí bez vyznání a ateistů zaostává. Američtí náboženští statistikové David B. Barret (Virginia Beach) a Todd M. Johnson (Richmond) dokládají skutečnost, že počet příslušníků velkých náboženství roste rychleji než počet světového obyvatelstva, zatímco bez vyznání a ateisté zaostávají.

Každý třetí obyvatel zeměkoule (6,2 miliardy) je křesťan (2,1 mld., z toho katolíků 1,2 mld.) a každý pátý muslim (1,3 mld.). Hinduistů je 13,5 % (849 mil.) a buddhistů 5,9 % (371 mil.). Lidí bez vyznání a ateistů je 15 % (938 mil.). Zbytek patří různým jiným náboženstvím. Roční přírůstek nevěřících je 0,8 % a ateistů 0,2 % a leží tak pod přírůstkem světového obyvatelstva (1,2 %). Nejvíce přibývá muslimů (2,1 %). Dále hinduistů (1,5 %). Křesťanů přibývá ročně 1,3 %, buddhistů 1 %. I když se ročně rozšíří přibližně 5 mld. biblí a biblických textů, ještě 26,3 % obyvatel neslyšelo křesťanské poselství.

Každoročně je pro svou víru usmrceno okolo 166 000 křesťanů.

Nejrychleji přibývá křesťanů v Africe (2,6 %), kde je jich 360 milionů. Asie s 327 miliony a přírůstkem 2,1 % je na druhém místě, Latinská Amerika (498 mil., 1,6 %) na třetím místě. V Severní Americe a zvláště v Evropě, bývalém „křesťanském Západě“, křesťanství stagnuje. V Americe činí přírůstek 0,8 % na 217 mil., Evropa včetně Ruska má 538 mil. křesťanů a sotva měřitelný přírůstek 0,08 %.

Liturgická čtení

Neděle 23. 2. – 7. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 43,18–19.21–22.24b–25

Ž 41(40),2–3.4–5.13–14

Odp.: 5b (*Uzdrav mě, Pane, zhrěšil jsem proti tobě.*)

2. čt.: 2 Kor 1,18–22

Ev.: Mk 2,1–12

Pondělí 24. 2. – ferie

1. čt.: Sir 1,1–10

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)

Ev.: Mk 9,14–29

Úterý 25. 2. – ferie

1. čt.: Sir 2,1–13

Ž 37(36),3–4.18–19.27–28.39–40

Odp.: 5 (*Hospodinu svěř svůj osud, on sám bude jednat.*)

Ev.: Mk 9,30–37

Středa 26. 2. – ferie

1. čt.: Sir 4,12–22

Ž 119(118),165.168.171.172.174.175

Odp.: 165a (*Hojný pokoj těm, kdo milují tvůj zákon, Hospodine.*)

Ev.: Mk 9,38–40

Čtvrtek 27. 2. – ferie

1. čt.: Sir 5,1–10

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Mk 9,41–50

Pátek 28. 2. – ferie

1. čt.: Sir 6,5–17

Ž 119(118),12.16.18.27.34.35

Odp.: 35a (*Vod' mě, Pane, po stezce svých předpisů.*)

Ev.: Mk 10,1–12

Sobota 1. 3. – nez. sobotní pam.

P. Marie

1. čt.: Sir 17,1–13

Ž 103(102),13–14.15–16.17–18a

Odp.: 17 (*Hospodinova láska od věků pro všechny, kdo se ho bojí.*)

Ev.: Mk 10,13–16

Mše svatě podle misálu z r. 1962 se slouží také v Brně, Grohova 18, každou 2. a 4. neděli v měsíci ve 14.00 hod.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	23. 2.	24. 2.	25. 2.	26. 2.	27. 2.	28. 2.	1. 3.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	694	1049	1065	1080	1095	1111	1669
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	1111	1655
Záv. modlitba	695	1050	1065	1080	1096	1112	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	695	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1101	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	694	695	1059	1074	1090	1105	695
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1105	1135
Záv. modlitba	695	695	1060	1075	1090	1106	696
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Malice cyrilometodějská s. r. o. nabízí ...

Philippe Madre: ALE ZBAV NÁS OD ZLÉHO

Vliv ďábla na lidské duše skutečně existuje a lze jej také rozpoznat – to na řadě příkladů dokazuje P. Madre, lékař psychiatr. Při četbě této knihy zjišťujeme, že právě osoby hluboce duchovně založené mohou být v tomto směru snadno zranitelné. Dále jsou zde podrobeny kritice některé orientální duchovní proudy a metody duchovního sebezdokonaování, které se u osob nepřipravených mohou stát vstupní branou ďábelské náklady. Lékem na to vše není ani freudismus, ani psychoanalýza, ale upřímná křesťanská modlitba.

*Karmelitánské nakladatelství, 2. vydání,
brož., zúž. A5, 142 stran, 119 Kč*

Raul Salvucci: ZKUŠENOSTI EXORCISTY (Jasná slova o temné skutečnosti)

P. Raul Salvucci, jeden z italských exorcistů, se v této knize velmi čtivým způsobem a srozumitelnou řečí dělí o své zkušenosti dlouholeté praxe kněze – exorcisty a pastýře. Kniha je vhodná pro všechny, kdo mají víru, pro postižené temnými silami i pro lidi blízké postižení, ale také pro ty, kterým leží celá tato oblast života víry na srdci, a v neposlední řadě pro pastýře církve. Na autorově přístupu je velmi cenný ucelený pohled na tuto problematiku, včetně praktických rad, jak se varovat vlivu zla na člověka a hlavně jak konkrétně pomoci těm, kteří se setkají s těmito potřebnými, či na sobě zažijí duchovní obtíže.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 224 stran, 179 Kč

Edward Staniek:

MODLITBY MARNOTRATNÝCH SYNŮ A DCER

Modlitební knížka zachycující různé životní situace a postoje, která zároveň může vést k reflexi vlastního svědomí na základě norem Božího zákona.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 112 stran, 99 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@malicecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

Gabriele Amorth: EXORCISTA VYPRÁVÍ

Knihu napsal na základě vlastní zkušenosti kněz Společnosti svatého Pavla a člen Mezinárodní mariánské akademie, exorcista v římské diecézi. Publikace obsahuje mnoho příkladů a odpovídá na zásadní otázky o exorcismu uspořádaným výkladem celé problematiky. Autor dává přednost faktům a ukazuje čtenáři, co exorcista vidí a jak jedná.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 142 stran, 129 Kč

Jacques Philippe: VE ŠKOLE DUCHA SVATÉHO

Jak co nejvěrněji odpovědět na Boží volání? Jak se otevírat Duchu Svatému, nebránit se jeho působení, učit se rozeznávat jeho hlas a dát se jím vést? Svěží a přehlednou odpověď najdeme v této knížce, ve které se J. Philippe opírá o pohledy a zkušenosti velkých duchovních osobností církve – sv. Františka Saleského, Louise Lalle-manta, Terezie z Lisieux, Faustyny Kowalské.

*Karmelitánské nakladatelství, 2. vydání,
brož., zúž. A5, 90 stran, 79 Kč*

Richard Rohr a Joseph Martos: CESTA DIVOKÉHO MUŽE (Úvahy o mužské spiritualitě)

Mužská spiritualita by měla povzbuzovat muže, aby podnikli radikální evangelijní cestu, a to bez omluv a pochybností a svým jedinečným způsobem. To vyžaduje obrovskou dávku odvahy a sebeovládání. Takový muž žije pro druhé a je si toho vědom. Na této cestě se musí vyrovnat se svými mužskými danostmi a možnostmi. Aby je lépe poznal a pochopil, může si na pomoc vzít tuto knihu, která hovoří o tématu velmi podrobně a srozumitelně.

Cesta, brož., A5, 160 stran, 145 Kč

**Upozorňujeme na změnu telefonního čísla naší zásilkové
prodeje na Wurmově ulici v Olomouci. Od 1. března:
587 405 431**

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.